

Мирчу (на Младена) — Добра случка за насъ !
Този момъкъ (сочи Карана) е отъ дружината
на Стоянъ войвода. Да отидемъ да ся сдружимъ
съ дружинитъ на българския юнакъ.

Каранъ — Азъ ще ви заведа право при него.

Младенъ — Добрѣ, добрѣ Сега вете да не
губимъ врѣме да вървимъ (на Бояна) Побра-
тиме Боже ти полєка лека ще ли можешъ да
дойдешъ подиръ ни.

Боянъ — Вие върветѣ напредъ, и азъ
дохождамъ.

Петръ — И азъ ще останъ наподиръ.

Младенъ — Не ! ти върви съ насъ; не бойся
Бжди всякоги съ менѣ; азъ ще тя назя Дър-
зостъ момчета (всички земаѣ појсовитъ си
въ ржжж). Нека всички бждемъ юнаци; нека на-
шето око не ся уплаши отъ неприятелското о-
ржжие, и сърдце ни не ся стресне отъ смъртта,
а като юнаци нека я прѣзрѣмъ. Отечестенна
длъжностъ на зове. Нека всички тръгнемъ и па-
паднемъ съгласно на неприятелитѣ. — Дано Все-
вишній благослови нашето оржжие и го отвърди
противъ тѣхнитѣ удари! (Занѣватъ)

Отечество мило, Братя, насъ зове

Съ мечъ да ся отиравимъ противъ врагове;

Всички ний съгласно да ги пападнемъ,

За милъ свободж кръвъ да пролѣемъ.

Олеле горкана, нашия народъ

Влѣ страдае днесъ отъ агарянски родъ;

Тѣжко той ся мжчи въ варварски ржжъ

Съ слъзи ся облива негово сърдце.

Слава и свободж, всичко изгубва.

Подъ несносно робство себе окайва;

Тѣжко той въздиша, и Богу ся моли,

Ва да го избави отъ зли неводи.